ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2634	Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου Τετάρτη 23 Ὀκτωβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἐπιστολή του

Κάθε μέρα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτή· κάποιος ἅγιος ἢ ἅγιοι ἑορτάζουν. Σήμερα ἑορτάζει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος. Ἀλλὰ ποιός Ἰάκωβος; διότι ἅγιοι μὲ τὸ ὄνομα *Ἰάκωβος* εἶνε δεκαεφτά (17). Ἀπ' ὅλα τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ἀστέρια ἐκεῖνο ποὺ λάμπει περισσότερο εἶνε τὸ σημερινό· καὶ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὀνομάζεται **Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος**. Στὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρονται τέσσερις *ἀδελφοὶ* τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ματθ. 13,55. Μάρκ. 6,3)· ἕνας λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος.

–Περίεργο πρᾶγμα· **εἶχε ἀδέρφια ὁ Χριστός**;

Μόνο προτεστάντες καὶ χιλιασταί (ἰεχωβῖτες) λένε, ὅτι ἡ Παναγία εἶχε κι ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ. Ὄχι· εἶνε ὕβρις αὐτό. **Ἡ Παναγία ἔμεινε παρθένος πάντοτε**· καὶ προτοῦ νὰ γεννήσῃ, καὶ κατὰ τὴ γέννησι, καὶ μετὰ τὴ γέννησι· γι' αὐτὸ λέγεται *ἀειπάρθενος*. Ἔχει μεγάλη σημασία αὐτό.

–Μὰ τότε γιατί λέει ἔτσι τὸ Εὐαγγέλιο;

Ἐξηγεῖται. Κατὰ τὴν παράδοσι ὁ ἅγιος Ἰωσὴφ προτοῦ νὰ μνηστευθῇ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο εἶχε ἄλλη γυναῖκα ἡ ὁποία πέθανε. Μ' ἐκείνην ἀπέκτησε παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ ὁ κόσμος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὸ ἀπόρρητο μυστήριο τῆς θείας ἐνσαρκώσεως, τὰ θεωροῦσε ἀδέρφια τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὀνομάζεται ***ἀδελφόθεος***.

Οἱ ἄνθρωποι, ἂν ἔχουν κανένα διακεκριμένο συγγενῆ (ὑπουργό, νομάρχη, καθηγητὴ πανεπιστημίου κ.λπ.) καυχῶνται γιὰ τὴ συγγένεια· ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, παρὰ τὴ σχέσι του μὲ τὸ Χριστό, δὲν ὑπερηφανεύτηκε. Ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦταν ταπεινὸς καὶ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ σκύψῃ νὰ λύσῃ *«τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων»* τοῦ Κυρίου (Ματθ. 3,11. Μάρκ. 1,7. Λουκ. 3,16. Ἰω. 1,27), ἔτσι καὶ ὁ Ἰάκωβος **ἦταν πολὺ ταπεινός**· ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του *«**δοῦλον** Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Ἰακ. 1,1).

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἦταν ἐνάρετος, εἰλικρινὴς καὶ δίκαιος, ἐγκρατὴς καὶ ἀσκητικός. Λίγοι ἄνθρωποι ἀγάπησαν τὴ νηστεία ὅπως αὐτός, καὶ λίγοι προσευχήθηκαν τόσο θερμά, ὧρες γονυπετής, ὅπως ὁ Χριστὸς στὴ Γεθσημανῆ· ἀπὸ τὶς γονυκλισίες τὰ γόνατά του ἔκαναν κάλους. Ἦταν ἐπίσης φίλος τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἔμεινε στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη ἦταν οἱ *«στῦλοι»* (Γαλ. 2,9) – στυλοβάτες τῆς Ἐκκλησίας. Χρημάτισε ἐπίσης **πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων**· τὸν βλέπουμε νὰ προεδρεύῃ στὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο, τὴν πρώτη Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας (βλ. Πράξ. κεφ. 15ο), ἡ ὁποία ἔλυσε τὸ δύσκολο πρόβλημα τῆς περιτομῆς.

Ἡ δρᾶσι του ὅμως προκάλεσε ἀντίδρασι. Οἱ Ἰουδαῖοι τὸν συνέλαβαν, τὸν ὠδήγησαν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, τὸν ἀνέβασαν, στὸ πτερύγιο, σὲ ὑψηλὸ ἄκρο· ἀπὸ 'κεῖ τοῦ 'δωσαν μιὰ σπρωξιά, τὸν ἔρριξαν κάτω, καὶ ἐκεῖ **ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ μαρτυρικῶς**.

* * *

Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια ἦταν ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἄφησε ὡς ἱερὸ θησαυρὸ τὴν **Ἐπιστολή** του, ποὺ εἶνε γεμάτη **διδάγματα**. Θὰ προσπαθήσω μὲ συντομία νὰ σᾶς πῶ μερικά.

√ Ἂν εἶσαι, λέει, Χριστιανός, τότε ὅπως ὁ Χριστὸς καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἔδειξαν ὑπομονὴ στοὺς πειρασμούς, κ' ἐσὺ στὶς δοκιμασίες **νά 'χῃς ὑπομονή**. Οἱ πιστοὶ εἶνε ἀνδρεῖοι καὶ μὲ τὶς δοκιμασίες καθαρίζονται καὶ λάμπουν (βλ. Ἰακ. 1,1,12).

√ Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἕνα φιλοσοφικὸ ἐρώτημα ποὺ βασανίζει τὸν ἄνθρωπο· Ἀπὸ ποῦ προῆλθε τὸ κακό; Μερικοὶ ἔλεγαν· ἀπὸ τὸ Θεό. Τοὺς ἀπαντᾷ· ὁ Θεὸς δὲν εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ, εἶνε πηγὴ μόνο ἀγαθῶν δωρημάτων. Ἀρχὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ὁ διάβολος καὶ ἡ κακὴ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου· **ὁ ἄνθρωπος πειράζεται ὑπὸ τῶν ἰδίων του παθῶν** *«ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος»* (βλ. ἔ.ἀ. 1,13-18).

√ Διδάσκει ἀκόμα ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνο νὰ διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ ἐρχώμαστε στὴν ἐκκλησία, νὰ εἴμαστε *ἀκροαταί*· **πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ *ποιηταί***, νὰ ἐκτελοῦμε τὸ

θέλημα τοῦ Θεοῦ· εἰ δ' ἄλλως, μοιάζουμε μὲ κάποιον ποὺ πάει στὸν καθρέφτη, βλέπει τὴ μορφή του, καὶ μόλις ἀπομακρύνεται λησμονεῖ ἀμέσως πῶς ἦταν (βλ. ἔ.ἀ. 1,22-25). Χρειάζεται ἔμπρακτη καὶ σταθερὴ ἐφαρμογή.

√ **Νὰ εἴμαστε δίκαιοι**, λέει, ἀμερόληπτοι, ἀντικειμενικοί· ὄχι νὰ τιμοῦμε τὸν πλούσιο καὶ νὰ περιφρονοῦμε τὸν φτωχό. Νὰ μὴ προσωποληπτοῦμε· νὰ ἐκτιμοῦμε τὴν ἀρετὴ ὅπου τὴ συναντήσουμε, εἴτε στὴν καλύβα εἴτε στὰ ἀνάκτορα (βλ. ἔ.ἀ. 2,1-9).

√ Κοντὰ στὴν πίστι **νὰ ἔχουμε καὶ τὰ ἔργα** τῆς πίστεως. Γιατὶ καὶ ὁ διάβολος πιστεύει ὅτι ὑπάρχει Θεός, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἔργα δὲν ἔχει, διάβολος μένει. Ὅπως τὸ σῶμα χωρὶς τὴν ψυχὴ εἶνε νεκρό, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς χωρὶς τὰ καλὰ ἔργα εἶνε νεκρός. *«Ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι»* (βλ. ἔ.ἀ. 2,14-26).

√ Ὁ ἀδελφόθεος μᾶς ἐφιστᾷ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴ στὸ τί λέμε· **προσοχὴ στὴ γλῶσσα**, ἡ ὁποία «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Ἡ γλῶσσα φλυαρεῖ, πριονίζει· αἰσχρολογεῖ, βλαστημάει, καταριέται, διαβάλλει, συκοφαντεῖ. Μικρὸ μέλος τοῦ σώματος εἶνε, ἀλλὰ μεγάλη καταστροφὴ προξενεῖ, ὅπως μιὰ μικρὴ σπίθα μπορεῖ νὰ κάψῃ ἕνα ὁλόκληρο δάσος (βλ. ἔ.ἀ. 3,2-12)· ἔτσι ἕνας λόγος κακὸς μπορεῖ π.χ. νὰ χωρίσῃ ἕνα ἀντρόγυνο. Καὶ αὐτὸ εἶνε σύμφωνο μὲ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶπε, ὅτι θὰ δικαστοῦμε γιὰ κάθε λόγο ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόμα μας (βλ. Ματθ. 5,22).

√ Καυτηριάζει ἀκόμη ὁ ἅγιος Ἰάκωβος μία σοβαρὴ καὶ πολὺ διαδεδομένη ἁμαρτία, ποὺ φοβοῦμαι ὅτι καὶ μόνο γι' αὐτὴν πολὺ θὰ τιμωρηθοῦμε· πρόκειται γιὰ τὸν ὅρκο. Κάθε μέρα χιλιάδες ὅρκοι δίδονται στὰ δικαστήρια. Λέει λοιπὸν ὁ ἅγιος ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα, ὅτι **ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ ὁρκίζεται** (βλ. Ἰακ.. 5,12). Δυστυχῶς καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ δικασταὶ μένουν ἀδιάφοροι. Μόνο κάπου - κάπου τολμηροὶ Χριστιανοὶ ἀρνοῦνται νὰ ὁρκιστοῦν καὶ προτιμοῦν νὰ ὑποστοῦν συνέπειες παρὰ νὰ παραβοῦν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἐλπίζω κάποτε ὁ ὅρκος νὰ καταργηθῇ καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ὁ κόσμος ἀπὸ ἕνα μεγάλο κρίμα.

√ Ἐπίσης, γιὰ νὰ τελειώνω, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ῥίχνοντας ἕνα βλέμμα στὴν κοινωνία ἀναστενάζει γιατὶ βλέπει τοὺς φτωχοὺς νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τοὺς πλουσίους, οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἐργάτες, τοὺς στεροῦν τὸ μισθό τους καὶ ἀποκτοῦν ἔτσι τεράστιες περιουσίες. Διαβάστε νὰ δῆτε **πῶς ἐκφράζεται ἐναντίον τῶν πλουσίων**. Ἀλλοίμονό σας, λέει, θὰ τιμωρηθῆτε σκληρά. Σὰν τὰ θρεφτάρια τρῶτε τώρα καὶ παχαίνετε, σὰν τὰ μοσχάρια ποὺ ἑτοιμάζονται γιὰ σφαγή· ἔρχεται ὅμως ἡ τιμωρία, καὶ τότε ποῦ θὰ κρυφτῆτε; Μετανοῆστε καὶ κλάψτε (βλ. ἔ.ἀ. 5,1-6). Βλέπετε; Προτοῦ νὰ παρουσιαστῇ ὁ Μὰρξ καὶ οἱ ἐργατοπατέρες – ποὺ κόπτονται γιὰ τὰ δίκαια τῶν ἐργατῶν, ἐνῷ οἱ ἴδιοι ζοῦν πλουσιοπάροχα–, τὸ Εὐαγγέλιο καυτηριάζει τὴν πλεονεξία καὶ φιλαργυρία, ποὺ εἶνε μάστιγες τοῦ κόσμου καὶ πηγὴ ἀθλιοτήτων.

√ Ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, τὸ ῥητὸ μὲ τὸ ὁποῖο κλείνει τὴν Ἐπιστολή του, εἶνε μιὰ ζυγαριὰ ποὺ μᾶς βγάζει ὅλους σκάρτους· ἐμετρήθης, ἐζυγίσθης, καὶ εὑρέθης ἐλλιπής (βλ. Δαν. 5,25-28). Ποιά εἶνε ἡ ζυγαριά; Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοῦ πῆτε· **ποιός ἀπὸ σᾶς προσπαθεῖ κάθε φορὰ νὰ φέρῃ κ' ἕναν ἄλλο στὴν ἐκκλησία;** Οἱ ἴδιοι ἐσεῖς συχνὰ σέρνετε τὰ πόδια σας μὲ κάποια δυσθυμία. Εἶσαι Χριστιανός; πιστεύεις στὸ Χριστό, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἄλλος σωτήρας; Λοιπὸν τί κάθεσαι; Βλέπεις τὸ μασόνο, τὸ μαρξιστή, τὸ χιλιαστή, ποὺ φτάνουν μέχρι τὰ ἄκρα τῆς γῆς γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ «εὐαγγέλιό» τους, νὰ ἑλκύσουν κάποιον στὸ πιστεύω τους; Ὅλοι ἐργάζονται· σὺ ὁ Χριστιανὸς μένεις ἄπρακτος; Δὲν ἔχεις καρδιὰ καὶ γλῶσσα; Πότε ὅμως ἄνοιξες τὸ στόμα σου καὶ μίλησες γι' αὐτὸν ποὺ σὲ σῴζει; Ὅταν τὸ 1968 κατηχούσαμε τοὺς τσιγγάνους στὴ Φλώρινα, τοὺς ῥώτησα· –Ἀκούσατε ποτὲ γιὰ τὸ Χριστό; –Δὲν μᾶς εἶπε κανεὶς τίποτα. –Κανείς; –Κανείς. Τότε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πετάχτηκε καὶ λέει· –Ἄκουσα ἐγὼ κάποιον νὰ λέῃ γιὰ τὸ Χριστό. –Μπράβο, λέω· ποῦ τὸ ἄκουσες; (καὶ ἡ ἀπάντησί του μὰ μὴ γελάσετε, νὰ κλάψετε·) –Τὸ ἄκουσα, λέει, ὅταν τὸν βλαστημᾶνε. Ἀκοῦτε; μόνο ὅταν τὸν βλαστημᾶνε ἀκούγεται ἡ λέξι *Χριστός*. Θεέ μου Θεέ μου, τί ψεύτικοι, τί νερόβραστοι, τί νεκροὶ χριστιανοί! Χριστιανὸς ποὺ δὲν ὁδηγεῖ καὶ ἄλλους στὸ Χριστό, δὲν εἶνε Χριστιανός! Ὅποιος, λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα, ἐπιστρέψῃ ἕνα πλανεμένο, αὐτὸς θὰ *«καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν»* (Ἰακ. 5,20)· κοντὰ σ' αὐτόν, ποὺ θὰ σωθῇ, θὰ σωθοῦμε κ' ἐμεῖς.

* * *

Ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἀδελφοί μου, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ 27 θεόπνευστα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, γραμμένο μὲ δάκρυα καὶ αἷμα μαρτυρίου. Γι' αὐτὸ μένει στὸν αἰῶνα. Εἶνε **ἕνα περιβόλι τοῦ Θεοῦ**. Κ' ἐγὼ μπῆκα σήμερα σ' αὐτό, ἔκοψα μερικὰ λουλούδια, ἔφτειαξα μιὰ ἀνθοδέσμη καὶ σᾶς τὴν προσφέρω. Σᾶς παρακαλῶ, ἐπισκεφθῆτε σήμερα τὸ περιβόλι αὐτό· καὶ προτοῦ νὰ κλείσῃ ἡ ἡμέρα **διαβάστε την!** σᾶς βάζω κανόνα. Ἐὰν τὸ κάνετε, θὰ δοξάσετε τὸ Θεό, ποὺ ἀνέδειξε μέσα στὴν Ἐκκλησία του τέτοιους μάρτυρες ἀποστόλους, τέτοιους μεγάλους ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῇ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Κυριακὴ 23-10-1983 πρωί. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 26-8-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2635	Τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου Σάββατο 26 Ὀκτωβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Κράτα τὴν πίστι καὶ ζῆσε την!

Ἅγιε Δημήτριε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Τὴ νύχτα, ἀγαπητοί μου, ὁ οὐρανὸς εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ ἀναρίθμητα ἄστρα, ποὺ σὰν καντηλάκια τῆς Παναγίας φωτίζουν τὸ στερέωμα. *«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας»* (Ψαλμ. 103,24), καὶ *«Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα»* (ἐ.ἀ. 18,2). Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἄστρα, ἀνώτερα ἀπὸ τὰ φυσικά· εἶνε *«ἀστέρες πολύφωτοι»*, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας (δοξαστ. ἀγ. Πατ.). Τὰ φυσικὰ ἄστρα μιὰ μέρα θὰ σβήσουν· τὰ πνευματικὰ ὅμως ἄστρα, οἱ ἅγιοι, θὰ λάμπουν αἰωνίως μὲ τὴ ζωή, τὰ ἔργα, τὶς διδαχές, τὰ συγγράμματα, τὰ θαύματά τους.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστέρια αὐτὰ εἶνε καὶ ὁ ἅγιος ποὺ ἑορτάζει σήμερα, ὁ μεγαλομάρτυς **ἅγιος Δημήτριος ὁ μυροβλήτης**. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω μὲ συντομία τὴν φυσιογνωμία του, ποιός ἦταν ὁ ἅγιος καὶ πῶς ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τὸν μιμηθοῦμε.

* * *

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔζησε στὰ ἑλληνικὰ χώματα, εἶνε ἄνθος ποὺ φύτρωσε στὴ γλάστρα τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς **Μακεδονίας μας**. Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη. Οἱ γονεῖς του, λαμπροὶ κατὰ κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὑλικὸ πλοῦτο εἶχαν καὶ πλοῦτο πνευματικό· ἦταν Χριστιανοί, καὶ τὴν πίστι αὐτὴ κατώρθωσαν νὰ τὴ μεταφυτεύσουν στὸ παιδί τους, ποὺ ἀπὸ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὰ φυσικά του χαρίσματα· ὡραῖο παράστημα, φωτεινὸ πρόσωπο, σῶμα ἀθλητικό· πρὸ παντὸς ὅμως ὁ μικρὸς Δημήτριος διακρινόταν γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον καὶ τὴν εὐλάβειά του στὴν Ἐκκλησία.

Γράφτηκε σὲ σχολεῖα, ἀρίστευε στὰ μαθήματα. Μεγαλώνοντας ἔδειξε κλίσι **γιὰ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο.** Πέρασε ἀπὸ σχολὴ ἀξιωματικῶν καὶ ἐκπαιδεύτηκε στὰ πολεμικά. Ἔλαβε μέρος σὲ μάχες ἐναντίον βαρβάρων, ἔδειξε ἀνδρεία, καὶ ἀπὸ βαθμὸ σὲ βαθμὸ κι ἀπὸ ἀριστεία σὲ ἀριστεία ἔφθασε νεώτατος στὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ. Ἦταν ὁ ἐξοχώτερος, ἀνδρειότερος ἀλλὰ καὶ εὐσεβέστερος τῶν βαθμοφόρων. Καὶ παρὰ τὸ ἀξίωμά του δὲν ὑπερηφανεύτηκε· ἔμεινε ταπεινός.

Τὸ ἀκόμα σπουδαιότερο γνώρισμά του εἶνε ὅτι, ὅπου βρισκόταν, **δίδασκε τὴν πίστι στὸ Χριστό**. Καὶ τὰ λόγια του, βγαλμένα ἀπὸ καρδιὰ εἰλικρινῆ, ἔπειθαν πολλοὺς καὶ τοὺς εἵλκυαν στὸν Κύριο. Ἀγαποῦσε ἰδίως καὶ κατηχοῦσε τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν ὡς ὁδηγό. Θεωροῦσε χαμένη τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν θὰ εἶχε κάνει ἕνα νέο Χριστιανό.

Ἀλλὰ συνέβη τότε, γύρω στὸ 300 μ.Χ., νὰ ἔρθῃ στὴ Θεσσαλονίκη ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιανός, φανατικὸς εἰδωλολάτρης καὶ διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Ἔμαθε, ὅτι πολλοὶ εἰδωλολάτρες βαπτίζονται καὶ γίνονται Χριστιανοί, διότι ὁ Χριστιανὸς Δημήτριος διδάσκει διαρκῶς τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔγινε ἔξω φρενῶν. Διατάζει τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ **τὸν συλλαμβάνουν** ἐκεῖ ποὺ δίδασκε τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους. **Τὸν φυλακίζουν** σὲ σκοτεινὴ φυλακή. Λέγεται ὅτι, μόλις μπῆκε ἐκεῖ, ἕνας σκορπιὸς βγῆκε ἀπὸ μία πέτρα νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ· ἀλλὰ ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ὁ σκορπιός, σύμβολο τῆς δηλητηριώδους μανίας τοῦ κόσμου τούτου, ἐξαφανίστηκε. Ἄγγελος Κυρίου τότε ἐμφανίστηκε, τὸν παρηγόρησε καὶ τὸν ἐμψύχωσε.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες συνέβη νὰ διοργανωθοῦν ἑορτὲς στὸ κατάμεστο στάδιο παρουσίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ Μαξιμιανὸς καυχόταν γιὰ ἕνα Γότθο παλαιστὴ τεραστίων διαστάσεων καὶ μεγάλης σωματικῆς δυνάμεως. Τὸ ὄνομά του ἦταν **Λυαῖος**. Αὐτός, ἕνα ἴνδαλμα τῆς εἰδωλολατρίας, προκαλοῦσε σὲ μονομαχία ὁποιονδήποτε, καὶ ἡ πρόκλησι στρεφόταν κυρίως κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ποιός τολμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μ᾽ αὐτὸ τὸν σάρκινο πύργο; Καὶ ὅσο κανείς δὲν παρουσιαζόταν, τόσο ὁ Μαξιμιανὸς χαιρόταν καὶ οἱ Χριστιανοὶ λυποῦνταν.

Μπροστὰ σ᾽ αὐτὴ τὴν πρόκλησι ὁ **Νέστωρ**, ἕνας νεαρὸς κατηχούμενος, αἰσθάνθηκε ὡς ἱερὸ χρέος τὴν ἐπιταγὴ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Αὐτὸ ἀνθρωπίνως ἔμοιαζε ματαιοπονία καὶ παραλογισμός. Πηγαίνει λοιπὸν στὴ φυλακὴ στὸν ἅγιο Δημήτριο καὶ ἀπὸ τὰ κάγκελλα τὸν ἐρωτᾷ· –Διδάσκαλε, σὲ παρακαλῶ· ἔχω τὴν εὐχή σου καὶ τὴν εὐλογία σου νὰ κατεβῶ στὸ στάδιο καὶ νὰ πολεμήσω μὲ τὸ Λυαῖο; Ὁ ἅγιος Δημήτριος τοῦ ἀπαντᾷ προφητικά· *–Καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις*· καὶ τὸ Λυαῖον θὰ νικήσῃς καὶ γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ μαρτυρήσῃς. Πῆρε ὄντως μεγάλο θάρρος ὁ Νέστωρ καὶ κατέβηκε στὸ στάδιο. Ὁ ὅρος - κανονισμὸς τῆς μονομαχίας ἦταν· ὁ νικητὴς φονεύει τὸ νικημένο. Μόλις λοιπὸν τὸν εἶδαν, ἕνα νεαρὸ ἄοπλο νὰ στέκῃ ἀπέναντι σ᾽ ἕνα σιδηρόφρακτο γίγαντα, οἱ περισσότεροι γέλασαν καὶ λίγοι τὸν λυπήθηκαν, ἐνῷ ὁ Μαξιμιανὸς ἐκάγχασε· φαινόταν σὰν ἕνα σκυλάκι μπροστὰ σ᾽ ἕνα λιοντάρι, μπροστὰ σὲ μιὰ ἀρκούδα. Ἀλλὰ μέγας εἶνε ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Νέστωρ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, κραυγάζει *«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»* καὶ ἐνδυναμω-

μένος ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ ὁρμᾷ σὰν βέλος· μὲ ἐπιδέξιο ἑλιγμὸ ἀποφεύγει τὶς λαβὲς τοῦ Λυαίου, τοῦ καταφέρνει θανάσιμο χτύπημα, ὁ γίγαντας χάνει τὴν ἰσορροπία του, πέφτει στὸ ἔδαφος μὲ γδοῦπο ποὺ ἀκούστηκε σὲ ὅλο τὸ στάδιο, ὁ Νέστωρ τὸν φονεύει καὶ βγαίνει νικητής.

Τὸ πλῆθος στὶς κερκίδες ξαφνιάζεται. Ὁ Μαξιμιανός, ἀντὶ γιὰ δόξα καὶ θρίαμβο, νιώθει τώρα ντροπή. Ἀλλ᾽ ἀντὶ ν᾽ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας καὶ τὸ νικητή, ἐξαγριωμένος διατάζει νὰ συλλάβουν τὸ Νέστορα καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τὴν κραυγὴ τοῦ Νέστορος πείσθηκε ὅτι δάσκαλος καὶ ἐμψυχωτής του ἦταν ὁ Δημήτριος, στέλνει λογχοφόρους στὴ φυλακή, κατατρυποῦν τὸν δέσμιο στὴν πλευρά του καί, ἐνῷ τὸ σῶμα του πλέει στὸ αἷμα, ἡ ψυχή του καθαρὴ πετάει σὰν περιστέρι στὸν οὐρανό, γιὰ ν᾽ ἀγάλλεται ἐν μέσῳ τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων.

* * *

Αὐτός, ἀγαπητοί μου, εἶνε μὲ συντομία ὁ βίος καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ἀπὸ τὸν τάφο του ἀνέβλυσε μύρο, μὲ τὸ ὁποῖο θεραπεύονταν οἱ ἀσθενεῖς. Ἐκεῖ χτίστηκε καὶ ναὸς ἐπ᾽ ὀνόματί του.

Τὰ **θαύματα** τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἶνε ἀμέτρητα· γιὰ νὰ τὰ διηγηθῇ κανεὶς θὰ χρειαζόταν μέρες. Ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι –δικαίωμά τους–, ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι οἱ ἅγιοι μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ θαυματουργοῦν. **Δύο μόνο** θαύματα θὰ σᾶς πῶ.

√ Τὸ ἕνα θαῦμα. Λίγο προτοῦ νὰ πέσῃ ἡ Θεσσαλονίκη στὰ χέρια τῶν Τούρκων (1430 μ.Χ.) ἕνας ἁγνὸς βοσκὸς κοντὰ στὴ σημερινὴ γέφυρα τοῦ Ἀξιοῦ εἶδε τὴ νύχτα νὰ ἔρχωνται δύο ἅγιοι πρὸς τὴ γέφυρας ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ κι ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη· Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἅγιος Ἀχίλλιος κ᾽ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Λάρισσα, ὁ ἄλλος ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος κ᾽ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὅταν συναντήθηκαν ὑποκλίθηκαν θλιμμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ ὁ βοσκὸς γονάτισε. Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐρωτᾷ· –Ποῦ πηγαίνεις, ἅγιε Ἀχίλλιε; –Φεύγω ἀπὸ τὴ Λάρισσα, γιατὶ ὁ λαός της ἁμάρτησε στὸ Θεό, καὶ μπῆκαν μέσα οἱ Τοῦρκοι. Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος Δημήτριος· –Κλαίω κ᾽ ἐγώ, ἀδελφέ, γιατὶ σὲ λίγο καὶ ἡ Θεσσαλονίκη θὰ πέσῃ στὰ χέρια τους. Ἀγκαλιάστηκαν κλαίγοντας καὶ τὰ δάκρυά τους ἔπεφταν στὸ ποτάμι. Τὸ ὅραμα ἦταν προφητικὸ καὶ ἐπαλήθευσε.

√ Τὸ ἄλλο θαῦμα. Μετὰ ἀπὸ πεντακόσα χρόνια, τὸ 1912 ἡ μικρὴ πατρίδα μας ἀναγκάστηκε νὰ κηρύξῃ πόλεμο μαζὶ μὲ τὰ Βαλκάνια κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν. Οἱ στρατιῶτες μας λίγοι, ὁ ὁπλισμὸς μικρός, ἀλλὰ ἡ καρδιὰ ἀτσάλινη. Προχώρησαν πρὸς τὴν Ἐλασσόνα, ἐκεῖ ὅμως σταμάτησαν. Μπροστά τους ἦταν τὸ Σαραντάπορο, βουνὸ ὠχυρωμένο ποὺ οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ τὸ περάσουν. Κάποιος ξένος εἶπε· Στὶς χαράδρες αὐτὲς θὰ γίνῃ ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος. Πάνω ἀπὸ τὸ Σαραντάπορο ἡ Μακεδονία περίμενε τὴ λευτεριά. Ἄκουγαν τὰ κανόνια, γονάτιζαν καὶ προσεύχονταν, βοσκοὶ ἀνέβαιναν σὲ ψηλὰ βουνὰ καὶ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀγῶνα. Ἔπεσαν πράγματι ἐκεῖ πολλὰ κορμιά· γονεῖς, συγγενεῖς, φίλοι μας. Θρῆνος καὶ κλαυθμὸς σ᾽ ἐμᾶς. Μὰ τελικὰ τὸ Σαραντάπορο ἔγινε τάφος ὄχι τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ τῶν Τούρκων. ξεπέρασαν τὰ παιδιά μας τὸ μεγάλο ἐμπόδιο καὶ μέσα σὲ εἴκοσι μέρες –ποιός νὰ τὸ πίστευε!– πέρασαν τὴ γέφυρα τοῦ Ἀξιοῦ, ἐκεῖ ποὺ ὁ βοσκὸς εἶδε τὸ ὅραμα, καὶ προχωρώντας φτερωτοὶ σὰν ἄγγελοι ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὴν ὠχυρωμένη Θεσσαλονίκη μιὰ μέρα βροχερὴ ποὺ τὰ κανόνια μας εἶχαν κολλήσει στὶς λάσπες καὶ οἱ ἵππεῖς μας μόλις κινοῦνταν. Τὴν τελευταία στιγμὴ φάνηκε σὲ ἄλλο ὅραμα ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὄρη πάλι ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔφιππος ἐμψυχώνοντας τὰ ἡρωικὰ στρατεύματα – δὲν εἶνε μῦθος ἡ θρησκεία μας. Καὶ ὄντως ἔγινε τὸ θαῦμα. Ἤμουν παιδί πέντε ἐτῶν ὅταν στὸ χωριό μας μιὰ νύχτα ἔφτασε ταχυδρόμος καὶ ἀνήγγειλε· Πήραμε τὴ Θεσσαλονίκη! Μικρὰ παιδιά, ἄντρες, γυναῖκες, βγήκαμε ὅλοι ἔξω, καὶ ἦταν χαρὰ καὶ πανήγυρις ὅτι τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὁ στρατός μας μὲ στρατηλάτη τὸν Κωνσταντῖνο μπῆκε στὴ Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ· οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες ἔπεφταν χάμω καὶ φιλοῦσαν τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων τοῦ στρατοῦ.

* * *

Κλείνοντας, ἀδελφοί μου, θὰ ὑπογραμμίσω **ἕνα - δυὸ διδάγματα**.

1. Τὸ σπουδαιότερο στὸν κόσμο εἶνε ὄχι ὁ ὑλικὸς ἀλλὰ ὁ πνευματικὸς πλοῦτος. Ἂν κρατήσουμε αὐτὸ τὸν πλοῦτο, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλα ὅπλα, πυραύλους, διαστημόπλοια κ.λπ.. Γιὰ μᾶς ὅπλο ἰσχυρὸ καὶ ἀκαταμάχητο εἶνε ἡ πίστι μας. Αὐτὴ τὴν πίστι κράτησε ὁ ἅγιος Δημήτριος, ὁ ἅγιος Νέστωρ, οἱ μαχηταὶ τῶν Ἀλβανικῶν ὀρέων καὶ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου. Αὐτὴ **τὴν πίστι νὰ φυλάξουμε σὰν τὰ μάτια μας**· ποτὲ νὰ μὴν τὴν προδώσουμε. Φτωχοὶ εἴμαστε, μὰ ποτὲ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι. Προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ χάσουμε τὴν πίστι μας.

2. Τὸ ἄλλο εἶνε, **νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὴν πίστι μας**. Ὁ Νέστορας δὲν ὑπέφερε ν᾽ ἀκούῃ τὸν βάρβαρο νὰ βλαστημᾷ τὸ Χριστό. Σήμερα ζοῦμε κατὰ Χριστόν; Πόσοι ὄχι Λυαῖοι ἀλλὰ λεγόμενοι χριστιανοὶ ὑβρίζουν τὸ Χριστό! Πῆγα σὲ ἕνα ἀκριτικὸ φυλάκιο, ὅπου μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ὑπηρετοῦσε καὶ ἕνας μουσουλμᾶνος ποὺ τὸν ἔλεγαν Δράμαλη, ἀπὸ τὴν Κομοτηνή. Ἀπὸ αὐτοὺς κάποιοι Ἕλληνες ἔβριζαν τὰ θεῖα, ὁ μουσουλμᾶνος ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ βρίσῃ τὸν Ἀλλάχ. Ὦ Θεέ μου, πόσο τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Δράμαλης μπῆκε στὴν καρδιά μου, καὶ πόσο λυπήθηκα γιὰ τὸ κατάντημα τῶν δικῶν μας! Δράμαλη, εἶπα, ἐὰν ἀκούσῃς συστρατιώτη σου ὄχι ἀπὸ ἀπιστία ἀλλὰ κι ἀπὸ κακὴ συνήθεια νὰ βλαστημᾷ τὸ Χριστὸ ἢ τὴν Παναγία, χτύπησέ τον· καὶ ἂν σὲ πᾶνε στὸ στρατοδικεῖο, νὰ καλέσῃς μάρτυρα ὑπερασπίσεως τὸν Αὐγουστῖνο ἐπίσκοπο Φλωρίνης, καὶ θὰ πῶ· Κύριε στρατοδίκα, νὰ τὸν ἀθῳώσετε τὸ Δράμαλη, γιατὶ αὐτὸς ἔχει μὲν ψεύτικη θρησκεία μὰ δὲν βλαστημάει τὸν Ἀλλάχ, ἐνῷ ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀληθινὴ θρησκεία τῶν πατέρων μας, καὶ βλαστημοῦμε τὸ Θεό μας. Δὲν εἴμαστε Χριστιανοὶ οὔτε ἄξιοι τῆς ἱστορίας μας.

Γίνετε Νέστορες, κλεῖστε στὴν καρδιά σας τὸ Χριστό, ὑπερασπιστῆτε τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός του. Καὶ εἴθε διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὁ λαός μας στὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα στὴ Μακεδονία μας νὰ μείνῃ σ᾽ αὐτὸν πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος πρὸς δόξαν τοῦ εὐλογητοῦ Κυρίου· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Ξανθογείων - Ἐδέσσης τὴν Πέμπτη 26-10-1967 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 31-8-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1012[2]	Τῆς Ἁγίας Σκέπης Κυριακὴ 27 Ὀκτωβρίου 2024 ἐσπ. (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀντίστασι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἰταλῶν ὅπως τὴν ἔζησα

Ἑορτάζουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱστορικὸ ΟΧΙ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Χρονικῶς ἀπέχουμε ἀρκετὰ πλέον. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνη τὴ γενεὰ δὲν ζοῦν. Ἐλάχιστοι αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τῶν γεγονότων ἀπέμειναν. Αὐτοὶ ἔχουν ἱερὰ ὑποχρέωσι νὰ μεταδώσουν στὴ νέα γενεὰ τὶς ἐντυπώσεις τους, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ ἔθνος μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις αὐτές. Διότι ἔθνη ποὺ λησμονοῦν τὴν ἱστορία τους εἶνε ἀνάξια νὰ ζοῦν. Ἐπειδὴ ἀνήκω σ' ἐκείνη τὴ γενεά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ **λίγα λόγια ἀπὸ προσωπικές μου ἐντυπώσεις**.

* * *

Ἤμουν στὸ Μεσολόγγι, νεαρὸς διάκονος καὶ ἱεροκήρυκας στὴν ἱερὰ πόλι. Ἦταν **27 Ὀκτωβρίου 1940**, ἡμέρα Κυριακή. Τὸ πρωὶ ὅλοι ἐκκλησιάστηκαν καὶ κατόπιν γύρισαν στὰ σπίτια τους. Καὶ ἦρθε τὸ βράδυ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ! Οἱ μητέρες κοίμησαν τὰ νήπια στὰ λίκνα τους· καὶ οἱ ἀγρότες ἐργάτες καὶ ἁλιεῖς ἀναπαύθηκαν στὰ σκληρὰ κρεβάτια τους, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἑπομένη μέρα τὴν εἰρηνικὴ ζωή τους.

Τὰ μεσάνυχτα, κατὰ τὴ μία (1) ἡ ὥρα, σφυρίζουν οἱ σειρῆνες καὶ χτυποῦν οἱ καμπάνες. Στρατιῶτες τοιχοκολλοῦν διατάγματα ἐπιστρατεύσεως. Ταραχὴ μεγάλη. Τί ἔγινε; **Πόλεμος!** Πόλεμος; Δὲν περίμεναν τὸν πόλεμο. Ἂν ὑπῆρχε ἕνα ἔθνος ποὺ ἤθελε τὴν εἰρήνη, αὐτὸ ἦταν ἡ Ἑλλάδα. Διότι μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ εἶχε μεγάλον ἀγῶνα ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἡ εἰρήνη ἦταν ἀναγκαία.

Ξαφνικὰ λοιπὸν ἐπεβλήθη ὁ πόλεμος. Ἐπεβλήθη ἀπὸ τὸν δικτάτορα τοῦ Ἄξονος, τὸν κυβερνήτη τῆς Ἰταλίας. Αὐτὸς παρουσιάστηκε τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, καὶ εἶπε· –Ἑλλάδα, παραδώσου. Καὶ ἡ Ἑλλάδα ἀπήντησε· –ΟΧΙ. **Ποιός τὸ εἶπε τὸ ΟΧΙ**, παρακαλῶ; Πουθενὰ σήμερα δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του.

Ποῦ καταντήσαμε, νὰ λησμονοῦμε τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια! Δὲν ἀνήκω σὲ κανένα κόμμα· ἀνήκω μόνο στὸ Χριστὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁμιλῶ ἀμεροληπτως. Λοιπὸν ποιός τὸ εἶπε τὸ ΟΧΙ; Τὸ εἶπε ὁ σκύλος; ὁ γάτος; ποιός τὸ εἶπε; Τὸ λέγω μετὰ δακρύων καὶ συγκινήσεως. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἐγὼ διώχθηκα τότε ἐπὶ τοῦ καθεστῶτος ἐκείνου· διώχθηκα, διότι ἔλεγα τὴν ἀλήθεια. Πηγαίνετε στὸ Μεσολόγγι νὰ ρωτήσετε, καὶ θὰ μάθετε ὅτι ἐγὼ διώχθηκα ἀπὸ τὴ δικτατορία. Ἕτερον ἑκάτερον ὅμως· μὴν ἀνακατεύουμε τὶς πολιτικὲς ἰδεολογίες. Λέω λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀξιώθηκε νὰ πῇ τὸ ἱστορικὸ ΟΧΙ εἶνε ὁ **Ἰωάννης Μεταξᾶς**. Αἰωνία του ἡ μνήμη. Καὶ τὸ ΟΧΙ ἐκεῖνο ἔγινε πανελλήνιο. Τὸ ἐπανέλαβαν μεγάλοι, μικροὶ καὶ παιδιά, ὅλος ὁ λαός.

Καὶ **ἡ μικρὴ Ἑλλάδα μας νίκησε**. Πῶς νίκησε; Πολλοὶ οἱ **παράγοντες**. Εἶνε ἀσφαλῶς ἡ τόλμη καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν μας. Εἶνε ἡ στρατηγικότης τοῦ Παπάγου. Εἶνε ἡ πειθαρχία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶνε ἡ ἑνότης ἡ ψυχική. Ὅλα αὐτὰ εἶνε παράγοντες τῆς νίκης· ἀλλὰ ὁ κυριώτερος παράγων εἶνε – ποιός; Ἂν τὸ ἀρνηθοῦμε, καὶ τὰ λιθάρια τῆς Πίνδου καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου θὰ τὸ φωνάξουν· **ἡ πίστι μας**. Ἡ πίστι, ποὺ μετακινεῖ καὶ βουνὰ καὶ δημιουργεῖ θαύματα στὴν ἱστορία. Πίστευε ὁ λαὸς αὐτός. Καὶ **ὁ πόλεμος ἐκεῖνος εἶχε χαρακτῆρα θρησκευτικό**. Ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἐπανάστασι τοῦ 1821 ἦταν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἔτσι καὶ ὁ ἀγώνας αὐτός.

Ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ πίστι τοῦ λαοῦ μας ἦταν ἡ ἀλαζονεία τοῦ Ντοῦτσε. Αὐτὸς διάλεξε τὴν ἁγία ἡμέρα τῆς 15ης Αὐγούστου 1931, ποὺ οἱ πανέλληνες ἑορτάζουν στὴν Τῆνο τὴν ἑορτὴ τῆς Παναγίας, καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τορπίλλισε ἐκεῖ ἀνάνδρως τὸ θωρηκτό μας «Ἕλλη». Ὅλοι ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὴν τόλμη αὐτή. Ἀλλὰ μέσα τους ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔλεγαν· Ἡ θεία δίκη δὲν

θ᾽ ἀφήσῃ ἀτιμώρητο τὸν ἀλαζόνα καὶ ὑπερήφανο· **ἡ Παναγία θὰ τιμωρήσῃ…**

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἀφορμὴ ν᾽ ἀφυπνισθῇ ἡ πίστι. Καὶ **ἡ πίστι κυριάρχησε παντοῦ**, ὅπως τὸ ζήσαμε. Ὁ ἴδιος ὁ πρωθυπουργός, τὴ νύχτα ἐκείνη, ξύπνησε ὅλους καὶ ὑπέγραψε τὰ διατάγματα ἐπιστρατεύσεως. Μετὰ σηκώθηκε ὄρθιος, ἔκανε τὸ σταυρό του μὲ δάκρυα καὶ κλαίγοντας λέει· Ἡ Παναγία θὰ μᾶς βοηθήσῃ! Στοὺς σταθμούς, ὅπου ἔφευγαν οἱ στρατιῶτες μας γιὰ τὸ μέτωπο, ἔτρεχαν γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ ἔλεγαν· Ἡ Παναγιὰ μαζί σας! Πάνω στὰ φυλάκια, στὶς τσέπες ὅλων τῶν στρατιωτῶν μας ἦταν ἡ μικρὴ εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ποὺ δώρισε ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἔνδοξος Χρύσανθος. Καὶ στὰ γράμματα ποὺ ἔστελναν οἱ στρατιῶτες ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἔγραφαν· Ἡ Παναγιὰ μᾶς βοηθάει! Πολλὰ τέτοια γράμματα ἔχουν δημοσιευθῆ.

Αὐτὰ εἶνε γνωστά. Δὲν λέμε κάτι τὸ φανταστικό· λέμε ἕνα γεγονός, τὸ ὁποῖο ζήσαμε. Σπουδαῖο εἶνε ὅτι, ὅπως ἔγραψαν σὲ κύριο ἄρθρο οἱ «Τάιμς», ἡ μεγαλύτερη ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου, «ἐπάνω στὰ κακοτράχαλα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας συνετρίβη ἡ θεωρία τοῦ Φρόυντ», ποὺ εἶχε πεῖ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μόνο σέξ. Ψέμα! Διότι στὶς ἐξαϋλωμένες ψυχὲς ὅλων τῶν στρατιωτῶν μας δὲν **κυριαρχοῦσε** τότε καμμιὰ ἄλλη γυναικεία μορφή, οὔτε μάνα οὔτε ἀρραβωνιαστικιὰ οὔτε καμμιὰ ἄλλη· **μόνο ἡ μορφὴ τῆς Παναγίας**.

Ὅταν κατελάμβαναν τὰ φοβερὰ ὑψώματα, ποὺ μόνο ἀετοὶ μποροῦσαν ν᾽ ἀνεβοῦν ἐκεῖ, καὶ ἔστηναν τὴν ἑλληνικὴ σημαία, τότε ὅλοι γονατιστοί, μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἱερεῖς των **ἔψαλλαν *«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια…»***.

Θέλετε κάτι ἄλλο; Ἐλᾶτε νὰ σᾶς πάω στὸ Ἅγιο Ὄρος σὲ μιὰ σκῆτι, νὰ δῆτε ἕνα μοναχό· ἦταν τότε ταγματάρχης καὶ πολέμησε, μὲ ἀριστεῖα ἀνδρείας. Αὐτὸς μοῦ ἔλεγε τὸ ἑξῆς. Μιὰ νύχτα φοβερή, ποὺ τοὺς εἶχε πλακώσει ὁ ἐχθρὸς καὶ πολεμοῦσαν, οἱ στρατιῶτες –δὲν εἶνε ψέμα– **εἶδαν ἐπάνω στὰ βουνὰ τὴν Παναγία μας**, μαυροφόρα, νὰ εὐλογῇ τὰ παιδιά. Ἐμπρός, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, προχωρεῖτε!

* * *

Αὐτὸς ἦταν ὁ χαρακτήρας τῆς ἐποποιίας μας· καθαρὰ χριστιανικός. Καὶ γι᾽ αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ ἐπέτειος **συνδέθηκε μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου**.

Δύο διδάγματα τώρα.

√ Τὸ ἕνα δίδαγμα. Δὲν ξέρω γιὰ ἄλλα ἔθνη ἂν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς θρησκεία· ἀλλὰ **τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς θρησκεία**. Γι᾽ αὐτὸ εἶνε ἄφρονες ὅσοι ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι προσπαθοῦν νὰ μειώσουν καὶ νὰ ἐκμηδενίσουν στὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων τὸν παράγοντα ποὺ λέγεται πίστι στὸ Θεό.

√ Τὸ ἄλλο δίδαγμα. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τοῦ ’40, ἂν ἄνοιγες τὰ ραδιόφωνα, ὅλοι ἔψαλλαν ἐγκώμια στὴν Ἑλλάδα. Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ῥῶσοι πρὸ παντός, ἔλεγαν· Ἕλληνες, δὲν θὰ σᾶς λησμονήσουμε ποτέ. Ἀγωνίζεστε σὰν ἥρωες. Κι ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα τῆς νίκης, θὰ εἶστε τὸ ἔθνος ποὺ θὰ ἀμείψουμε μὲ τὸ παραπάνω… Λόγια! Κ᾽ ἐμεῖς τὰ πιστεύαμε. Ὅταν ὅμως μετὰ τὴ νίκη ἐπροτάθη, νὰ δοθῇ στὴν Ἑλλάδα ἡ Βόρειος Ἤπειρος, ὁ Στάλιν χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καὶ ἀρνήθηκε. Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη. Διεθνὴς κωμῳδία παίζεται. Κ᾽ ἐμεῖς εἴμαστε πολὺ ἀφελεῖς νὰ ἐλπίζουμε, ἄλλοι μὲν στοὺς Ῥώσους, ἄλλοι στοὺς Ἄγγλους, ἄλλοι στοὺς Ἀμερικάνους. Ὄχι. **Μᾶς ἐξαπάτησαν!** Ἡ ἡμέρα αὐτὴ διδάσκει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε τέτοιες ἐλπίδες. *«Μὴ πεποίθατε ἐπ᾽ ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία»* (Ψαλμ. 145,3). Τὴ μικρή μας πατρίδα νὰ ἀγαπήσουμε, καὶ ἂς μᾶς ἐγκαταλείψουν οἱ μεγάλοι, **ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε τὸ Θεὸ μαζί μας**.

Τελειώνω. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ’21 κανεὶς δὲν μᾶς ὑποστήριζε. Ἡ Ἱερὰ Συμμαχία τῆς Εὐρώπης, ὅταν ἄκουσε ἐπανάστασι τοῦ 21, γέλασαν ὅλοι καὶ εἶπαν· «Ὄχι. Τὸ ἔθνος αὐτὸ θὰ μείνῃ δοῦλο, δὲν τὸ ἀναγνωρίζουμε». Τὸ ἔμαθε ὁ Κολοκοτρώνης. Μπῆκε σὲ μιὰ ἐκκλησιὰ καὶ προσευχήθηκε μὲ δάκρυα. Κι ὅταν βγῆκε ἔξω εἶπε· «Ἡ Παναγιὰ δὲν εἶνε σὰν τοὺς μεγάλους· ἡ Παναγιὰ ὑπέγραψε τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας, καὶ δὲν παίρνει τὴν ὑπογραφή της πίσω»! Μεγάλα λόγια αὐτά. Ἡ Παναγία δὲν εἶνε Ἀγγλία, δὲν εἶνε Ἀμερική, δέν εἶνε σὰν τοὺς ψεῦτες καὶ ἀπατεῶνες. Ἀπάτησαν τὸ ἔθνος αὐτὸ τὸ ἱστορικό, τὸ ὁποῖο σήμερα καὶ τὴν Κύπρο ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, καὶ τὴ Βόρειο Ἤπειρο ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, καὶ τὴ Ῥωμυλία ἔπρεπε νὰ ἔχῃ. Μᾶς ἐμπαίξανε, μᾶς κορόιδεψαν! Ἀλλ᾽ ἐμεῖς δὲν θὰ πιστεύουμε σ᾽ αὐτούς. Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, ὁ πρῶτος καὶ μοναδικὸς Χριστιανὸς κυβερνήτης τῆς χώρας μας, εἶπε· ***«Ὁ Θεὸς διὰ θαυμάτων σῴζει τὴν Ἑλλάδα»***. Καὶ διὰ θαυμάτων θὰ τὴν σώσῃ καὶ πάλι. Καὶ πάντοτε θὰ συγκεντρωνώμαστε γιὰ νὰ ψάλλουμε *«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια…»*· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Τετάρτη 28-10-1987 κατὰ τὴ δοξολογία.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 28-10-2003, ἐπανέκδοσις 2-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2636	Τῆς Ἁγίας Σκέπης Δευτέρα 28 Ὀκτωβρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἀστάθμητοι παράγοντες τῆς Ἱστορίας

«Οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα» (Ψαλμ. 19,8)

Ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, **ὑπάρχει Θεός**. Τὸ φωνάζουν μυριάδες φωνές. Τὸ φωνάζει **τὸ ὑλικὸ σύμπαν**· ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα τὰ ἀναρίθμητα. Τὸ φωνάζει ἀκόμα ἐντονώτερα μιὰ μυστικὴ φωνὴ ποὺ ἀκούγεται στὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως· μιὰ φωνὴ ποὺ ὅταν κάνουμε τὸ καλὸ μᾶς ἐπαινεῖ καὶ μᾶς ἐπιδοκιμάζει, κι ὅταν κάνουμε τὸ κακὸ μᾶς ἐπιπλήττει σὰν φωνὴ αὐστηροῦ εἰσαγγελέως καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἡσυχάσουμε, ἀλλ᾽ ἀκούγεται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἐκεῖνο ποὺ ἄκουσε ὁ Κάϊν· Κάϊν, «ποῦ εἶνε ὁ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου;» (Γέν. 4,9)· καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἡ μυστηριώδης, **ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως**, δημιουργεῖ σαιξπήρεια δράματα.

Ὑπάρχει Θεός, τὸ φωνάζουν τὰ ἄστρα. Ὑπάρχει Θεός, τὸ φωνάζει ἡ συνείδησις. Ὑπάρχει Θεός, τὸ φωνάζει – ποιός ἄλλος· **ἡ Ἱστορία**. Ἡ Ἱστορία; Ναί, ἡ Ἱστορία. Σὲ κάθε σελίδα τῆς Ἱστορίας ἀκούγεται μυστικὴ ἡ φωνή· Ὑπάρχει Θεός!

* * *

Ἱστορία, ἀγαπητοί μου, δὲν γράφουν τὰ ζῷα, γράφει ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ζῷα κινοῦνται σὲ ἕνα περιωρισμένο κύκλο· ἡ μέλισσα π.χ., ὅ,τι ἔκανε πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, κάνει καὶ σήμερα, καὶ τὸ ἴδιο θὰ κάνῃ ἐνστικτωδῶς καὶ μετὰ ἀπὸ ἄλλες τρεῖς χιλιάδες χρόνια. **Ἱστορία γράφει μόνο ὁ ἄνθρωπος**, τὸ λογικὸ καὶ ἐλεύθερο πλάσμα, τὸ ὁποῖο μὲ ποικιλία ἐνεργειῶν δημιουργεῖ νέες καταστάσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου δίδει ἄλλη τροπὴ στὰ διαδραματιζόμενα.

Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ λένε, ὅτι τὰ κίνητρα στὴν προώθησι τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, τὰ ἐλατήρια τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε μόνο ὑλικά, ὅτι εἶνε τὰ **οἰκονομικὰ** συμφέροντα. Ἀλλά, χωρὶς νὰ ὑποτιμοῦμε τὴ σημασία ποὺ ἔχει στὴ ζωή μας ὁ οἰκονομικὸς παράγων, ἐμεῖς φρονοῦμε ὅτι, πέρα ἀπὸ τοὺς οἰκονομικοὺς λόγους, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα κίνητρα, πνευματικά· ὅτι πέρα ἀπὸ τὴν ὕλη ὑπάρχει τὸ **πνεῦμα**· γι᾽ αὐτὸ στὴν Ἱστορία δροῦν καὶ οἱ λεγόμενοι **ἀστάθμητοι παράγοντες**, οἱ ἀόρατοι καὶ ἀπρόβλεπτοι παράγοντες, καὶ αὐτοὶ κυρίως εἶνε οἱ συντελεσταὶ καὶ δημιουργοὶ τῶν μεγάλων ἐξελίξεων.

Ἀλλ᾽ ἂς τὰ ποῦμε ἁπλᾶ αὐτὰ τὰ πράγματα, νὰ τὰ καταλάβουμε καλύτερα, ἀναφέροντας **δυὸ - τρία ἱστορικὰ παραδείγματα**.

√ Τὸ ἕνα συνέβη **στὸ Ἰσραὴλ τὸ 1.010 π.Χ.**. Θὰ ἔχετε ἀκούσει τὴν ἱστορία τοῦ Δαυΐδ (1010-975; π.Χ.). Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, στὸ Ἰσραήλ, στὸ μικρὸ αὐτὸ ἔθνος, ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος. Ἕνας λαὸς ἄγριος, βάρβαρος, ὁπλομάχος, οἱ Φιλισταῖοι, τοὺς εἶχαν περισφίξει καὶ κινδύνευαν νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ἐκπρόσωπος τῶν Φιλισταίων, καμάρι καὶ καύχημα τῶν ἀλλοφύλων, ἦταν ἕνας γιγαντόσωμος ἄντρας πελωρίων διαστάσεων, ὁ ***«Γολιάθ»*** (Α΄ Βασ. 17,4). Ἦταν ἕνα σιδηρόφρακτο βουνὸ ἀπὸ σάρκες καὶ νεῦρα. Αὐτὸς προκαλοῦσε σὲ μονομαχία ὁποιονδήποτε ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλῖτες. Καὶ ἐνῷ κάθε μέρα ἀκουγόταν ἡ πρόσκλησι, κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν᾽ ἀντιπαραταχθῇ σ᾽ αὐτόν. Καὶ μόνο νὰ τὸν ἔβλεπε κανεὶς φοβόταν· ἡ φωνή του ἦταν σὰν βρυχηθμὸς λιονταριοῦ στὴν ἔρημο. Οἱ Φιλισταῖοι στὸ πρόσωπο τοῦ Γολιὰθ φαίνονταν ἀήττητοι.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ παρουσιάζεται ἕνας ἀντίπαλός του. Ποιός; Ἕνας ξανθόμαλλος νεαρὸς δεκαέξι - δεκαεφτὰ ἐτῶν, ἕνας ἔφηβος, *«παιδάριον»* ὅπως λέει ἡ Γραφή (ἔ.ἀ. 17,33), **ὁ Δαυΐδ**. Μικρόσωμος ἀλλὰ ρωμαλέος, ποὺ ἦταν –προσέξτε τὴ λεπτομέρεια–, ὁ τελευταῖος γυιὸς ἑνὸς πολύτεκνου βοσκοῦ μὲ ὀχτὼ παιδιά. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος, ὅταν ἄκουσε τὸ Γολιὰθ νὰ βλασφημῇ τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἄφησε τὸ κοπάδι του, κατέβηκε καὶ στάθηκε ἀπέναντι στὸ

Γολιάθ. Ὅλοι θεωροῦαν ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ βέβαιο, ὅτι ὁ Γολιὰθ θὰ νικήσῃ· κανείς δὲν ἀμφέβαλλε, ἡ δυσαναλογία ἦταν μεγάλη. Κι ὁ Γολιὰθ μεγαλαυχοῦσε, ὅτι θὰ τὸν σχίσῃ, θὰ τὸν κάνῃ κομμάτια… Ὁ Δαυὶδ ὅμως ἄοπλος – ναί σχεδὸν ἄοπλος, μόνο μὲ μιὰ σφεντόνα καὶ πέντε λιθάρια–, ἀλλὰ ὡπλισμένος μὲ τὴν ἀόρατη δύναμι τοῦ Θεοῦ κ᾽ ἐπικαλούμενος τὸ μέγα ὄνομά του, ταχὺς σὰν ἀστραπὴ πλησιάζει ἐκεῖνο τὸν κολοσσό, τὸ κινητὸ ἐκεῖνο φρούριο, καὶ μέσα σὲ δευτερόλεπτα τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι μ᾽ ἕνα λιθαράκι, τὸν ξαπλώνει καταγῆς καὶ τὸν φονεύει. Κι ἀκούστηκε τότε ἰαχὴ θριάμβου σὲ ὅλο τὸν Ἰσραήλ.

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ γεγονὸς δείχνει, ὅτι ὄχι ὁ ὄγκος τοῦ σώματος ἀλλὰ **ἡ ἀόρατη ψυχὴ** εἶνε αὐτὴ ποὺ δημιούργησε τὸ θρίαμβο.

√ Ἕνα ἄλλο ἱστορικὸ γεγονός, πλησιέστερο σ᾽ ἐμᾶς, συνέβη **στὴ Θεσσαλονίκη γύρω στὸ 300 μ.Χ.**, ἐπὶ τοῦ εἰδωλολάτρου αὐτοκράτορος Μαξιμίνου (305 μ.Χ.). Αὐτὸς ἔφτασε μὲ τὸ στράτευμά του στὴ Θεσσαλονίκη καὶ πλημμύρησε τὸ στάδιο ἀπὸ εἰδωλολάτρες ποὺ πανηγύριζαν τὸ θρίαμβό του κατὰ τῶν ἀντιπάλων του. Ἐκπρόσωπος δὲ καὶ ἴνδαλμα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ἐκείνου πλήθους ἦταν πάλι ἕνας γιγαντόσωμος ἄντρας, κινητὸ σάρκινο φρούριο, φοβερὸς σὰν ἀρκούδα καὶ λιοντάρι, ὁ **Λυαῖος**. Καὶ μόνο ἡ φωνή του τρομοκρατοῦσε ὅλους. Καλοῦσε σὲ μονομαχία τοὺς Χριστιανούς, καὶ ὕβριζε καὶ χλεύαζε τὸ Χριστό. Κάθε μέρα προκαλοῦσε στὸ στάδιο, καὶ κανείς δὲν τολμοῦσε ν᾽ ἀντιπαραταχθῇ σ᾽ αὐτόν.

Ἀλλὰ αἴφνης ἕνας, μικρὸς πάλι, ἕνας νέος Δαυίδ, ὁ **Νέστωρ**, ἡλικίας δεκαέξι ἐτῶν, ἄοπλος, ἀλλὰ ὡπλισμένος καὶ αὐτὸς μὲ τὴν πανοπλία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ποὺ τοῦ εἶπε *«Καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις»*, μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας ἔπεσε κι αὐτὸς σὰν βολίδα ἐπάνω στὸ κινητὸ φρούριο καὶ μέσα σὲ δευτερόλεπτα τὸν κατέβαλε. Κι ἀκούστηκε παντοῦ, ὅτι νίκησαν οἱ Χριστιανοί.

√ Ὁ Δαυὶδ νικάει τὸν Γολιάθ, ὁ Νέστωρ νικάει τὸν Λυαῖο. –Μπᾶ, θὰ ποῦν ὡρισμένοι· **παραμύθια εἶν᾽ αὐτὰ ποὺ λές**, αὐτὰ συνέβαιναν στὰ παλιὰ χρόνια, *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*!….

Γιατί τ᾽ ἀμφισβητεῖτε; Εἶνε γεγονότα ποὺ τὰ βεβαιώνουν ἀξιόπιστοι μάρτυρες καὶ ἱστορικοί. Ἂν ἀρχίσουμε ἔτσι νὰ ξηλώνουμε τὴν Ἱστορία καὶ δὲν παραδεχώμαστε τὸ ἕνα καὶ διαγράφουμε τὸ ἄλλο, **αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπιστήμη**. Ἔφτασαν κάποιοι στὸ σημεῖο οὔτε τὸ Εἰκοσιένα νὰ παραδέχωνται, γιατὶ εἶνε ἀπάτριδες καὶ ἄθρησκοι καὶ ὑλισταί, μετροῦν τὰ πάντα μὲ τὸν πῆχυ τῆς ὕλης καὶ μυωπάζουν μπροστὰ στὴν ἀλήθεια. Διαγράφουν γεγονότα· εἶνε δηλαδὴ **Προκροῦσται τῆς Ἱστορίας**. Ἂν ἀρχίσουμε ἔτσι καὶ λέμε, Τοῦτο δὲν ἔγινε, Τ᾽ ἄλλο δὲν ἔγινε, γιατὶ δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς ἰδέες μας καὶ θέλουμε νὰ κόψουμε τὴν πραγματικότητα στὰ μέτρα τῆς ἰδεολογίας μας, δὲν θὰ μείνῃ τίποτε ἀπὸ τὴν Ἱστορία.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα ἀμφισβητήσουμε τὰ δύο αὐτὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τοῦ Δαυὶδ μὲ τὸν Γολιὰθ καὶ τοῦ Νέστορος μὲ τὸν Λυαῖο ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι στὴν Ἱστορία δροῦν καὶ ἀστάθμητοι παράγοντες, ἔρχεται **τὸ 1940 καὶ τὸ Ἀλβανικὸ ἔπος** καὶ φωνάζουν, ὅτι τὸ πνεῦμα νικᾷ τὴν ὕλη καὶ ὄχι ἡ ὕλη τὸ πνεῦμα. Ὅταν οἱ ἀετοὶ τῆς Πτολεμαΐδος καὶ τῆς Φλωρίνης κατέλαβαν τὴν Κορυτσά, τὴν ἐπομένη οἱ «Τάϊμς», γνωστὴ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου, ἔγραψαν, ὅτι ἐπάνω ἐκεῖ στὰ «κακοτράχαλα βουνά» ὁ Δαυὶδ νικᾷ πάλι τὸν Γολιάθ, ἡ μικρὴ Ἑλλάδα (ὁ Δαυὶδ καὶ Νέστωρ) νικᾷ τὸν Ἄξονα (τὸν Γολιὰθ καὶ Λυαῖο).

Σιδηρόφρακτος **ὁ δικτάτορας τῆς Ῥώμης ἀπειλοῦσε**· Ἔχω τόσα ἀεροπλάνα, ποὺ θὰ σκιάσουν τὸν ἥλιο· κι ὅτι, Μέσα σὲ μιὰ βδομάδα οἱ στρατηγοί μου θὰ πίνουν τὸν καφφέ τους στὴν Ἀθήνα στὴν πλατεῖα Συντάγματος. Καὶ ἦταν τόσο βέβαιος γιὰ τὴ νίκη του, ὥστε ἔκοψε καὶ μετάλλια· βρῆκαν οἱ μαχηταί μας στὴν Κορυτσὰ κάσσες ὁλόκληρες γεμᾶτες μετάλλια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ βράβευε τοὺς στρατιῶτες του, τοὺς ἀλπινιστάς του, ποὺ ἔγραφαν· Στοὺς νικητὰς τῆς Ἑλλάδος· καὶ εἶχε ζωγραφισμένη τὴν Ἑλλάδα σὰν γυναῖκα γονατισμένη καὶ πάνω στὸ στῆθος της νὰ πατάῃ ὁ ἀλπινιστής. Καὶ ὅμως **διαψεύσθηκε**. Ὅλοι ἔλεγαν· Πάει ἡ Ἑλλάδα, ἀδύνατον νὰ νικήσῃ. Καὶ πράγματι εἴχαμε ἀπέναντί μας ἀντίπαλο πενήντα ἑκατομμυρίων, μὲ δύναμι τεραστία, μὲ ἀεροπλάνα καὶ ἅρματα. Καὶ ὅμως, γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ἀπεδείχθη, ὅτι **τὸ πνεῦμα νικᾷ καὶ ὄχι ἡ ὕλη**.

* * *

Αὐτὸ τὸ μεγάλο δίδαγμα ἔχουμε σήμερα, ἀδελφοί μου. Ὅσο μικροὶ καὶ ἂν εἴμαστε, ἐὰν ἔχουμε **πίστι στὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη στὴν πατρίδα**, ἐὰν λειτουργοῦν οἱ ἀστάθμητοι αὐτοὶ παράγοντες, πάλι θὰ νικήσουμε καὶ θὰ θριαμβεύσουμε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν· γιὰ νὰ ξαναποῦμε μαζὶ μὲ τὸν Δαυϊδ· *«Οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα»* (Ἑ.ἀ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Σκέπης Πτολεμαΐδος τὴν Πέμπτη 28-10-1976 τὸ πρωί. Καταγραφὴ καὶ μεταγλώττισις 4-9-2024.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com